

RAPPORTNYTT

UTGITT AV

NUFOC

Nr. 2 1980

UFO-NYT

UFO-NYT udkommer 6 gange årligt med i alt 240—280 tæt, men smukt trykte sider.
Abonnement på årgang 1980 koster kun 75,- kr. —

NYT SPECIALTILBUD: Det nye fællesabonnement på UFO-NYT og Det Ukendte giver Dem masser af læsestof
HVER MÅNED
— og De sparer 25,- kr.!

☐ JA, jeg vil gerne abonnere på UFO-NYT og betaler kr. 75,- for årgang 1980.

☐ JA, jeg vil gerne have fællesabonnement på UFO-NYT og Det Ukendte, så jeg modtager 12 blade pr. år. [REDACTED]

Jeg betaler kr. 125,- for begge tidsskrifter og sparer således kr. 25,-).

☐ JA, jeg vil gerne bestille et prøvenummer af UFO-NYT, inden jeg bestemmer mig.

Navn: _____

Adresse: _____

Postnr.: _____ By: _____

Beløbet er vedlagt i check / indbetalt på giro 9 11 77 25, SUFOI, postbox 6, 2820 Gentofte.

SUFOI
Skandinavisk UFO Information
Postbox 6
2820 Gentofte
DANMARK

RAPPORTNYTT, Norges eneste offisielle UFO tidsskrift.

Utgitt av Norsk UFO Center, Vestlandet.

Post og bestillingsadresse: Norsk UFO Center, Postboks 1155
5001 Bergen. Postgiro: 3 07 08 10

Utkommer 5 ganger i året. Abonnementspris: Kr. 30.-

Ansvarlig utgiver: Finn W. Kalvik. ☎ 05 - 28 01 26

Redaksjonsmedarbeidere: G. Bertelsen. Kenneth Nilsen. Marit Boge.

Per Ottesen. Red.sekretær: Egon Nielsen. ☎ 05 - 16 09 78

Internt UFO Forum. Medlemsblad for Norsk UFO Center.

Bestilling: Ved å sende inn kr. 80.- (årsgebyr) til NUFOC, Hovedkassen, Boks 291/4801 Arendal, Postgiro: 3 92 82 80, oppnås tilknytning til NUFOC. Dette inkluderer abonnement på Internt UFO Forum, med 6 nummer pr. år.

Redaktør: Terje Hansen. Red.sekretær: Anne Mostad. ☎ 032 - 27 7 78

NUFOC Nord-Norge: Postboks 5010 / 8015 Hunstad. ☎ 081 - 27 6 38

NUFOC MIDT-NORGE (Sentraladministrasjon): Postboks 2119 -
7001 Trondheim. ☎ 075 - 59 9 13

NUFOC Øst-Norge: Postboks 14 / 3133 Duken. ☎ 033 - 83 6 06

NUFOC Sør-Norge: Grensen 4 / 4800 Arendal. ☎ 041 - 22 0 86

NUFOC Vest-Norge: Postboks 1155 / 5001 Bergen. ☎ 05 - 28 01 26

Rapportsentralens ekspedisjon: Kåre Jan Nordnæs/Hallskaret 48,
5095 Ulset. ☎ 05 - 18 38 07

Global seksjon: Gunnar Bertelsen
☎ 05 - 14 50 77

Fylkesleder Østfold:
Arne Smevik. ☎ 032 - 54 6 60

Trykk: Svein Anthun.

Fylkesleder Hordaland:
Gunnar Bertelsen/Davanger,
5310 Hauglandshella.

I dette nummer skriver vi om:

Norske observasjoner.....	side	4
Mini-UFOer og metallfunn i Finland.....	"	13
Hvis det er andre beboede verdener.....	"	16
Nytt fra utlandet.....	"	19
Havareerte UFOer, 4. del.....	"	21
Kom "de" derfra ?.....	"	23

Det endelige bevis?

En privatdetektiv i Adelaide i sydøst-Australia, sies å ha gjort "det store varpet", da han i farger har filmet et tallerkenlignende fartøy og dets merkelige besetning.

Forskere mener at bildene utgjør et stort gjennombrudd innenfor UFO-forskningen. Kodak, som fremkalte filmen, bekrefter at den er klart ekte.

Filmen, 210 sekunder lang, ble tatt klokken 04,17 den 22. januar 1979, av José Luis Duran. Han har brukt det siste året til å detaljfotografere hele filmen i et elektronmikroskop.

Noen filmruter viser et tallerkenlignende fartøy, som stiger opp fra et kjempefartøy, - en kule i flere "etasjer". På andre filmruter ser man små levende vesener gjennom vinduene, og på det store fartøyet ytre del.

Nyheten om de pusslige fosterlignende vesener som elektronmikroskopet avslørte, har slått ned som en bombe i vitenskapelige kretser.

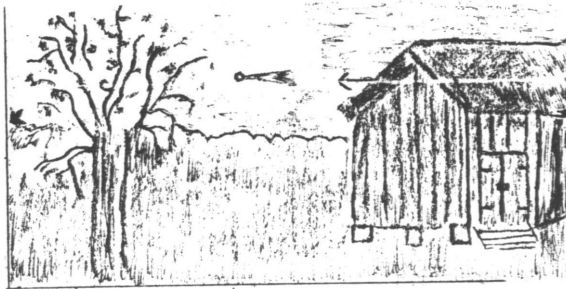
Professor J. Allen Hynek (der var han igjen), har bedt om snarest å få en kopi av Durans film, for å granske den ved Center for UFO-Studies i Illinois.

Sjefen for konsumentspørsmål ved Kodak i England, P.M. Sutherst, utelukker at det dreier seg om et falsum eller trick. Han sier i et brev til Derek Mansell, internasjonal UFO-forsker i Oxford:

"Jeg har kontrollert filmen og kan bekrefte at den er tilvirket og fremkalt korrekt. Jeg kan også si at motivet er fremkommet ad optisk vei, dvs; det som finnes på bildene fantes også i virkeligheten".

N O R G E
-.-.-.-.-

v/FWK.

171075/INorum - 1990 Sørum.

"Jeg våknet klokken 02,00 natt til den 17 oktober", forteller vitnet, "og ble liggende å kikke ut av vinduet. Det var stjerneklart, stille og jeg la merke til en stor og klar stjerne som jeg iakttok i ca. to minutter. Men plutselig begynner stjernen å fly ganske hurtig over himmelhvelvet, og jeg stod opp og gikk bort til vinduet for å følge det merkelige lyset videre. Jeg ser da at objektet har en lysende blågrå hale (ikke kondens) og skjønnte da at det ikke var et fly. Objektet, hvis farge var gulorange, passerte bak et tre, og da det kom tilsyne igjen, forsvant det ned bak et skogholt i nordvestlig retning. Obs.tid: to minutter.

Rapportsentralen.

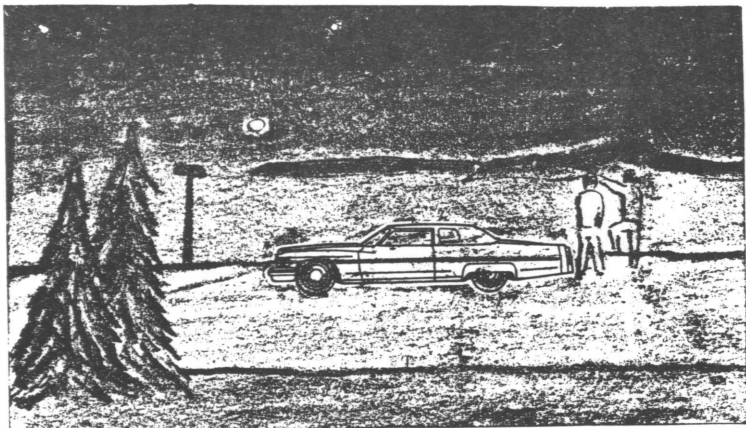
121179/IHystad - Stord.

"Vi kom kjørende fra Leirvik (nordover), da vi fikk øye på et lysende objekt på himmelen. Det passerte bak en tretopp og kom i forholdsvis stor fart ute på fjorden. Vi kjørte ca 300 meter, og stoppet ved buss-holdeplassen på Drømmehaugen, hvor vi gikk ut av bilen".

Det er Odd Frode Frantzen og Toralf Medhammar, som forteller dette til vår seksjonsleder på Stord, og de beretter videre:

"Vi hørte ingen lyd fra objektet, og dette holdt stø kurs langs fjorden (Langanuen). Objektets kurs var ca. syd-nord. Etter noen minutter kjørte vi videre.

Vi kunne med mellomrom skimte objektet, og til sist så vi at det forsvant bak fjellene - nå på nordvestlig kurs. Hastigheten så da ut til å ha øket. Obs.tid: fem minutter, klart og vindstille. - 0° C.

Stein Stendahl/Vest. Tegning: Trond Pedersen.

261279/I

Steinkjer.

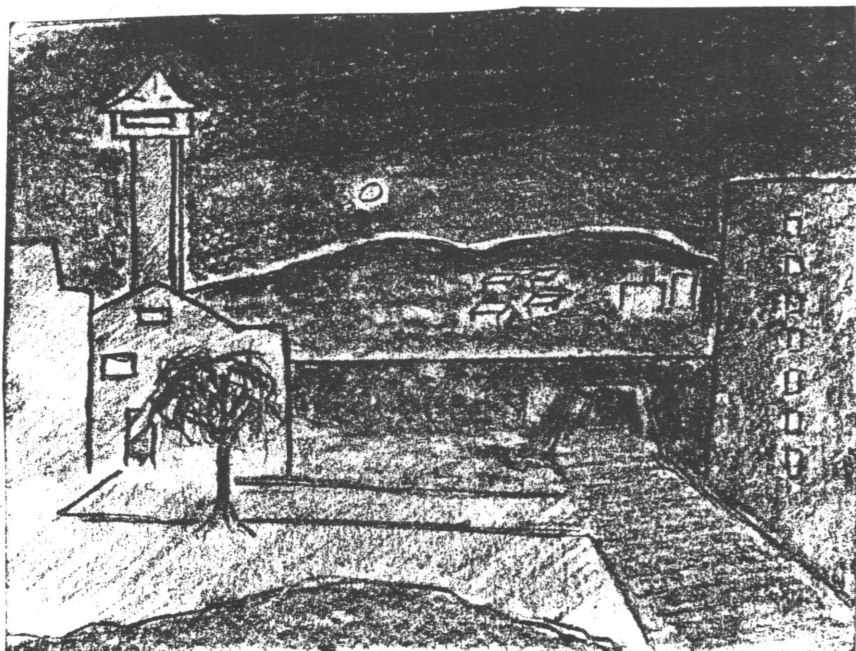
"Jeg stod på hjørnet og sparket på noen isklumper", forteller Geir Røkke, 10 år, "da jeg hørte en hvesende lyd. Jeg snudde meg og så den lysende gjenstanden. Den fløy på skrå nedover og så ut som om den ville lande på jernbanen eller i elva. Den kom fram foran branntårnet og forsvant en liten stund bak dette, og kom så fram igjen. Den var egg-lignende og fargen var gulig. Det var mørkt rundt den og utenfor var et svakt blått lys rundt det mørke. Lyset ble sterkere dess lenger ned den kom.

Jeg så omrisset av noe som lignet en dør på gjenstanden, og også noe som minnet om et vindu. Lyden ble svakere jo nærmere den kom, og den låt omtrent som et DC fly som går på tomgang. Mens jeg observerte, tenkte jeg på hva det kunne være. Da det forsvant, løp jeg opp til bakeriet for å se om det hadde landet. Men da jeg ikke så mere til det, gikk jeg til politistasjonen. Jeg stod en stund utenfor og ventet, og da vaktbilen kom fortalte jeg dem om hendelsen og de noterte en del av det jeg fortalte.

Dagen etter gikk jeg til politistasjonen og spurte om de hadde funnet ut noe. De sa at de hadde ringt og spurt folk som bor i nærheten, men ingen hadde sett noe".

Klokken var 18,10 og observasjonens varighet var ett og et halvt minutt. Lettskyet vær med svak sørlig vind. Månen stod til venstre for observatøren.

Onsdag 26. desember 1979, kl. 19,00:

Vaktjournalen på Steinkjer politikammer fikk da en noe uvanlig tilvekst som i korte trekk blir gjengitt her:

Ti år gamle Geir Røkke fortalte at han hadde sett en merkelig, lyssende gjenstand over jernbanelinja på Nordsia ca. en halv time tidligere (ca. kl. 18,30!). Størrelsen på gjenstanden hadde han anslått til tre meter i diameter.

Politiet kontaktet så branntårnet og IØ 3 (Infanteriets Øvingsavdeling nr. 3, "Steinkjersannan"), men der hadde de ingen kjennskap til dette.

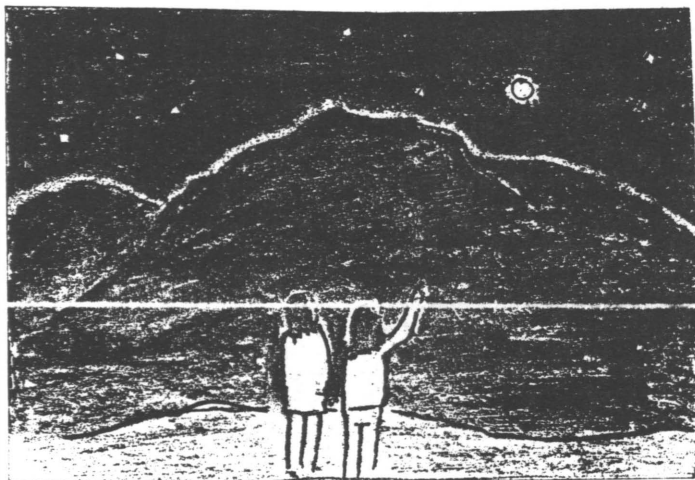
Det er en mindre uoverensstemmelse både når det gjelder tidspunkt og størrelse når en sammenligner opplysningene i rapporten og med politiets vaktjournal.

Vitnet sier at objektet "fløy på skrå nedover", men samtidig husker han ikke hvor høyt på himmelen det var, da han fikk øye på det. Han mener det ikke var mye over askammen han så i bakgrunnen, og samtidig så han det såvidt mellom branntårnet og boligblokken til venstre.

Ifølge oversiktskissen, ser en at avstanden til objekt og jernbane minst må ha vært 150 meter.

Selv om Geir Røkke har lest en del om UFO og UFO-observasjoner, har han utvilsomt sett noe som han ikke riktig vet hva er. Han virket noe usikker når det gjaldt enkelte detaljer, men alderen tatt i betraktning, så er ikke dette uvanlig.

Odd Jerpstad/Nord.

161179/I5170 Modalen.

"På vei hjem så vi opp på himmelen og fikk øye på en rund gjenstand som skiftet farger i ett sett", forteller Anita og Vibeke Lerøy, til rapportsentralen vår.

"Gjenstanden beveget seg sakte, men etter ca. syv minutter økte den hastigheten. Rundt gjenstanden var det en lysende glorie som var gul i fargen. Og den strålte i rødt, gult, grønt og blått.

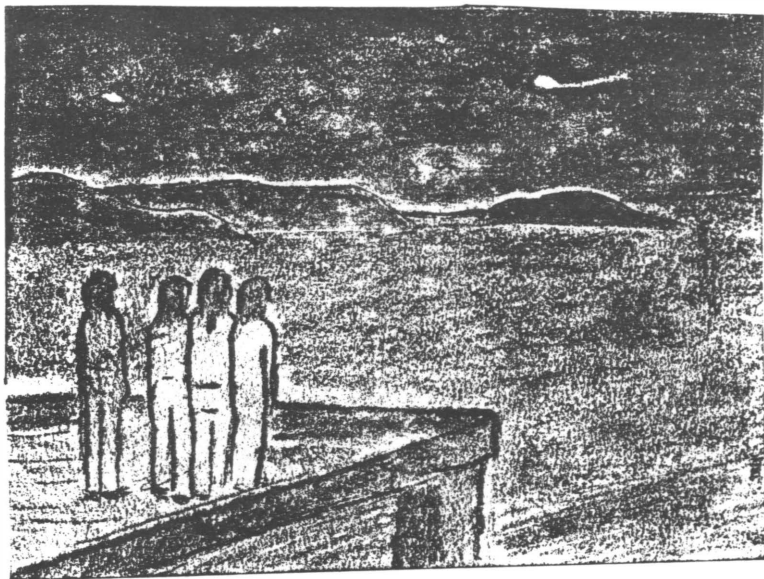
De omkringliggende stjerner tok samme farge som selve gjenstanden etter hvert som den skiftet farger. Den satte kurs i østlig retning, men vi så ikke når den ble borte, for da den økte farten ble vi redd og sprang vår vei", sier pikene i sin beretning til slutt.

Avstanden til gjenstanden må ha vært ca 3000 meter mener jentene, og dens diameter anslår de til ca. 20 meter. Det var vindstille og klar-
vær denne novemberkvelden og obs.tiden var 10 minutter.

Rapportsentralen.

120180/I5068 Flesland.

Det var fem jenter i 14-15 års alderen som var ute og jogget i åtte-tiden om kvelden. De var kommet ned på snøggått-kaien og ble der en stund. Da så de et stort lys på himmelen. Det ble sett høyt oppe, men ble så borte. Imens var politibilen kommet ned på kaien. (Disse var på søk etter en etterlyst person). En av jentene spurte hva de så etter. Politimannen svarte leende at de så etter en mann som skulle komme dalende ned fra himmelen. De fortalte ham at de hadde sett et lys på himmelen.

Politiet ble straks interessert og sa at hvis de så det igjen, så måtte de ringe dem. Jentene jogget videre, og da de kom opp mot barnehagen så de lyset igjen. De sprang så tilbake og ringte politiet. Politimannen sa at det kanskje ikke var sant det de sa, og sa at de ikke ville tro dem fordi de var så unge (!) Men kanskje det v a r sant?!

Politiet hadde båter ute på sjøen for å undersøke dette her. Så sa han at de skulle ringe igjen litt senere. De gikk så opp til fortellerens løe, og da begynte lyset å blinke og komme igjen ni ganger. De gikk ned igjen og ringte, og politiet sa at de hadde sendt båter ut på sjøen for å undersøke, (det siktes her til forutnevnte undersøkelse). Politiet mente at det var skyer som drev under stjernene som hadde lurt jentene, men dette holder ikke, da det var helt klar himmel denne kvelden.

Det var i alt 8 jenter som observerte gjenstanden, og fortelleren er Karin Midtun.

Rapportsentralen.

Tegninger: Trond Pedersen.

"Flygende Tallerken" stanset bilen vår.

"Den Flygende Tallerkenen passerte veien i tretoppshøyde. Akkurat idet den fløy over oss med voldsom fart, stanset bilmotoren. Og bilen som kjørte bak oss fikk også motorstopp".

Anders Karlsson, Frøsen, forteller om møtet med et UFO søndag kveld, 20. januar i år. Han var på vei i bil fra Valsjøbyen til Frøsen. Med i bilen var hans bror, Tommy Karlsson og deres søskenbarn R. Johansson.

I Lillholmsjø ser de tre guttene et sterkt, knallgult lys, - en kule hvis tre fjerdedeler er opplyst. Den siste fjerdedelen var helt svart, forteller Anders. Og rundt kulen fantes en smal skive.

Gjenstanden fløy et godt stykke fra bilen og guttene tenkte ikke så mye på hva det kunne være. Av og til så de "Tallerkenen" hele 5-6 minutter ad gangen, frem til Offerdalsberg. Der aksellererte den over veien rett over bilen, som altså stanset i samme sekund. Hvilket også bilen bak dem gjorde.

"Jeg la merke til at bensinmåleren ble trukket ned mot null, som av en magnet", forteller Tommy Karlsson. Siden startet bilen igjen - omtrent etter 15 sekunder.

Da "Tallerkenen" hadde passert endret den farge til orange, og guttene anslår størrelsen til ca. 20 meter i diameter. De kunne ikke høre noen lyd fra gjenstanden. Guttene spurte aldri personene i bilen bak om de hadde sett noe, da de var redde for å dumme seg ut, (det får da være grenser for redsel, red).

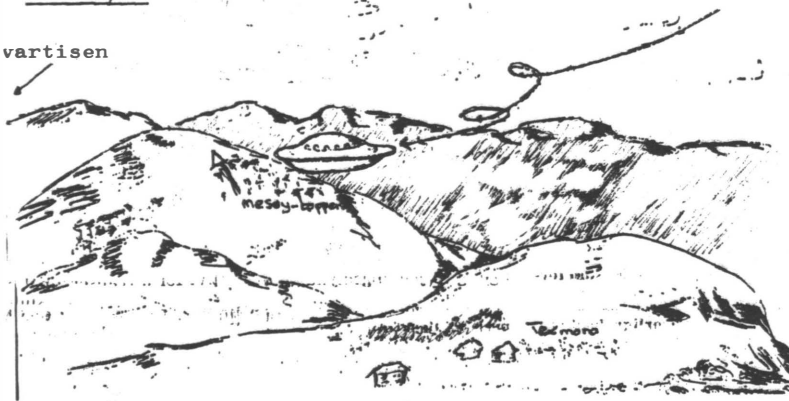
"Jeg ble litt skrekkslagen da bilen stanset", sier Tommy Karlsson.

Kilder: Østersundposten, 21.01.80/SAF Bulletin 1980, vol. 12 - nr. 1. NUFOC/SA.

Meløy har hatt UFO-besøk

220180/I

Svartisen

Observatøren er en gutt på syv år. Faren som er en ansett kommunerepresentant på stedet, har krysseksaminert sønnen som ved observasjonen ikke visste hva begrepet UFO var.

I følge telefonsamtale med faren var observasjonen som følger:

Gjenstanden fløy inn og ut av det litt lave skydekket vekselvis før den sakte i ca. 30 km/t med store sirkler dalte nedover bygda, og forsvant bak fjellet Mesøy etter ca. 10 minutter.

Gjenstanden, som faren er sikker på at sønnen har sett, hadde noen vinduer som strålte med kraftig hvitt lys. Disse var på størrelse med vanlige bussvinduer. Selve gjenstanden hadde en uvanlig grønnfarge som strålte svakt. En bør være oppmerksom på at dette var om formiddagen klokken 11,45.

Faren tegnet mange skisser på flere ark, men hver gang valgte sønnen ut det som lignet mest. Tegningen i avisen - Nordlandsposten - som vi her viser - er den av tegningene som sønnen mente lignet mest.

Denne dagslys-diskosen ble altså observert midt på dagen. Og den forflyttet seg meget langsomt i store sirkler - større en på tegningen - anslått til ca. 30 km/t.

Avstanden var på det nærmeste omlag 1000 meter. Faren spurte sønnen om samme historie over lengretid og alltid svarte gutten likt på spørsmålene. Til slutt måtte faren godta at sønnen hadde sett noe merkelig. De kjøpte så noe UFO-litteratur hvor de fant fotos som lignet den gjenstanden sønnen hadde sett. Etter dette tok de kontakt med Nordlandsposten. Familien ønsker anonymitet. Det finnes flere vitner til observasjonen og vår mann i Narvik arbeider med saken.

Jan Sedeniussen/Nord.

Det endelige bevis? (fra side 3)

Derek Mansell mener at filmen viser et fremmed utenomjordisk fartøy, og lyset kan umulig tilhøre et fly. Romforskningsstasjonene har bekreftet at ingen meteoritter eller lignende objekter kom inn i jordatmosfæren, - hverken på det stedet, eller ved det tidspunktet.

Privatdetektiven José Luis Duran, beretter om hendelsen:

"Det første jeg så var et rødt og blått lys. Det kom fra nordvest og fløy over kraftledningene i retning mot baksiden av mitt hus. Jeg har vært fallskjermjeger, og da ble jeg trenet i å identifisere fly etter utseende, lyd og hastighet. Og dette var intet fly. Jeg hentet mitt kamera, et Canon autozoom 10-14, forsynt med Ektachrome 160 film, og begynte å filme. Fartøyet oppførte seg som om det ville dra oppmerksomheten til seg, det blinket og forandret retning flere ganger, og fløy så i retning mot en stor lyssterk stjerne - Venus. Jeg er glad at Venus også kom med på filmen", sier José Luis Duran. "Nå kan ikke ekspertene si at fartøyet jeg filmet, var Venus".

Durans film syntes fra begynnelsen av, ikke å vise annet enn et sterkt bevegelig lys. Men da han hørte at en UFO-film fra New Zealand, skulle datakontrolleres, ble han inspirert til å analysere sin egen film i detalj. Han klarte å få låne et Olympus elektronmikroskop og begynte så det nøyssommelige arbeidet.

Rute for rute, en i timen, gikk han igjennom filmen og tok i alt 1075 mikrofotos som nå forbløffer vitenskapen.

Josè Luis forteller: "Fotoeksperter slår fast at det store fartøyet, en veldig kule i flere etasjer, er minst 400 meter i diameter. Det er så stort at det i noen filmruter fyller hele billedflaten. Men det som forbløffer oss mest, er det vi ser forlate det store fartøyet. Et bilde viser, ved 1000 gangers forstørrelse, hvordan et fartøy med den klassiske tallerkenformen, beveger seg bort fra den enorme kulen".

John Pinkey/UFO Information nr. 2/80

Kommentarer: Josè Luis Duran, skal vel rimeligvis gjøre mynt på sitt arbeid med denne filmen. Det er bare å håpe at den med tiden vil bli offentliggjort til rettferdiggjøring for alle UFO-vitner som har måtte tåle latterlighetens stempel på sine observasjoner.

Red.

MØTE MED UFONAUTER PÅ BALKAN.

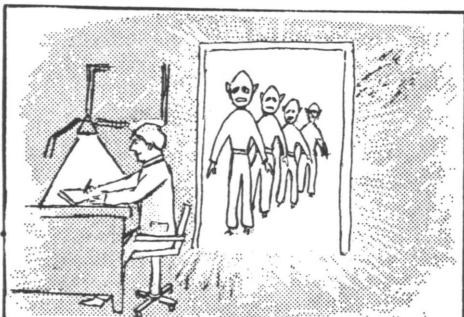
Denne episode inntraff i Radio Maribors studio, som ligger i sentrum av byen Maribor i Jugoslavia.

Øyenvitnet er vaktmann i radiohuset, og denne kvelden hadde han nattevakt fra klokken 22,00 til 06,00 om morgenen.

Det hele begynte med telefonene. Mannen forteller så mye han kan huske, og tror at telefonhendelsen startet en til to måneder før nærkontakthendelsen.

Han husker ikke om episoden inntraff i 1975 eller -76. For vår del er det riktig å kjenne til at i det rommet han oppholdt seg, finnes det en telefon, og i studio'et ved siden av dette, finnes det flere telefoner... Han forteller:

"Jeg var på nattevakt og klokken var et sted mellom 22 og 22,30. Telefonen på kontoret begynte å ringe og jeg tok den, men ingen svarte. Jeg la på røret - og i samme øyeblikk ringte telefonene i studio'et. De er linjetelefoner.

Vaktmannen kvapp til - inn gjennom døren kom fire menn som forflyttet seg på en lite "menneskelig" måte.

Den ene er direkte koblet til 'Teznon' i utkanten av Maribor, og den andre til postsentralen. Telefonene ringte samtidig, og jeg jeg løftet ett av rørene, men ingen svarte. Fra alle telefonene hørtes bare en slags vibrerende lyd. Den kan sammenlignes med lyden fra en radio som er innstilt mellom to stasjoner.

Jeg forsøkte å ringe posten, men ingen svarte. Jeg gikk da tilbake til rommet jeg benytter under tjenesten og ringte derfra til posten for å spørre hvorfor de holdt ap med meg, ved å ringe og så bare legge på røret. De svarte at de overhodet ikke hadde ringt meg denne kvelden. Samme svar fikk jeg fra dem jeg ringte opp på den andre linjen. Deretter ringte jeg hjem til vår tekniker, som sa at det muligens kunne komme av været. Jeg tok en titt ut, og kunne konstatere at det var klart og fint vær.

En, eller to måneder senere var jeg en kveld på mitt arbeide (nattevakt), og da inntraff følgende merkelige hendelse:

Jeg satt å så på TV senere enn vanlig på kvelden, og det var pussige forstyrrelser på alle kanaler samtidig. Det var streker og "snø" på billedskjermen, noe som ikke var forekommet tidligere. Til slutt slo jeg av og gikk tilbake til arbeidet. I samme øyeblikk hørte jeg skritt ute i hallen og studio der det ikke fantes folk ved dette tidspunkt på døgnet. Jeg kvapp til og reiste meg opp i stolen, og i samme øyeblikk gikk kontordøren opp. Det lyste ute i korridoren.

Jeg trakk pusten - for inn kom fire menn, og de gikk ikke som mennesker, man kunne best beskrive deres måte å gå på som 'lutende elastisk, fjærende'.

To av dem stilte seg inntil meg, den tredje fremfor, og den fjerde stod i døråpningen. Han som stod i døren nådde nesten opp til dørkarmen med hodet, han var altså ca. to meter høy. Jeg ble veldig redd, for deres blikk'så ikke helt normale ut' og ble oppfattet av meg - i min situasjon - som skremmende.

De to som stod ved siden av meg, så på hverandre samtidig som den som stod foran meg løftet høyre arm og trykket tommelen i nakken min. Jeg kan fremdeles fremkalle følelsen om hvordan det kjentes da han trykket tommelen mot min nakke. I dette øyeblikket var det noe som vibrerte omkring meg, en slags ukjent energi. Så gikk de uten videre tilbake samme vei uten helt å lukke døren. Før de kom, hadde døren vært helt lukket.

Jeg sprang hurtig ut av rommet, men det fantes ikke det minste spor og hørtes ingen lyd fra dem. Jeg gikk gjennom alle rommene og kontrollerte alle vinduene, men alt var i orden. Jeg kunne heller ikke se noen utendørs.

Når det gjelder deres utseende, så bemerket jeg at de hadde en slags hatt eller hjelm på hodet. Ansiktene var som på den franske skuespilleren: Fernandel. De var markert avlange, hadde alvorlige blikk, og øynene syntes urørlige hele tiden. Blikket var sløret, som når man ser rett frem uten å feste blikket. Øynene var store og likeledes munnen, ganske store lepper og avlangt hode. Nesens form la jeg ikke merke til, og hår så jeg ikke noe til. Kledningen var tettsluttende og overall-lignende. De snakket ikke - bare så på hverandre, hvorefter én snudde seg, og så gikk de alle ut av rommet.

Suomen Ufotutkijat ry.

DEN FINSKE UFO-FORSKNING

Kvartals-
rapport
3/79

MINI-UFOs og METALLFUNN I SUONENJOKI, FINLAND

Den viktigste UFO-hendingen ved UFO-forskningen i Finland i 1979 fant sted i Suonenjoki i Midt-Finland. UFOs ble fotografert i samme område i 1972, men de betydeligste hendingene skjedde i 1973, 1975 og 1979.

Siste vinters hendinger i Suonenjoki har flere dokumenter og mere informasjon enn noen andre finske UFO-saker. Tolv fotografier fra én enkel hending er en nasjonal rekord, og de fire landingsmerkene sammen med interessante metallfunn, gir den lokale forskningsgruppe mye å fundere over.

Jarmo Nykänen, 24 år gammel elektriker, er hovedvitnet. Finlands UFO-forskning har, etter et utstrakt forskningsarbeid, klassifisert tilfellet som en UFO-hending, og anser Nykänen for å være et pålitelig vitne.

Reijo Kolehmainen, 28 år, er det andre vitnet. Han har ikke personlig sett UFO-et, men tre av de fire landingsmerkene ble funnet ved hans bopel.

Den følgende rapport er basert på intervjuer og andre dokumenter som er innsamlet av forsknings-organisasjonen.

Det første UFO

Jarmo Nykänen's første kontakt med UFO's fant sted sommeren 1973. Dag-boken hans inneholder detaljerte notater om det som skjedde. Dette er hva som hendte den 30. juni 1973:

Jarmo våknet ca. kl. 1000 og bestemte seg for å ta en tur til sommerhytten sin. Om ettermiddagen tok han et sauna-bad. Så gikk han gjennom skogen til hytten som ligger ved en innsjø. Rett etter ankomsten tente han opp et bål og varmet seg noe kaffe og fikk seg litt å spise. Om kvelden hørte han på radio og gikk til sengs og sovnet ved to-tiden om natten.

Men kort etter våknet han og hørte en summende lyd. Han trodde først at han hadde glemt å skru av radioen, men oppdaget snart at det ikke var det som var årsaken til lyden. Da så han et sterkt, blått lys nærme seg hytten i retning av inngangsdøren. Jarmo gikk ut og ned til der hvor robåten hans lå. Over innsjøen så han et blått lys.

Plutselig begynte lyset å komme mot ham. Det stoppet over det grunne vannet, og nå så han hvor stort det egentlig var, omtrent dobbelt så stort som robåten. Lyset syntes å komme fra en slags gelé og strålte på en merkelig måte. Jarmo mener at han så et underlig vesen inni lyset.

Det neste han husker er at han fant seg selv liggende på hytte-bislaget. Klokken var 0600. Jarmo gikk og la seg i sengen og sov til middagstid. Hendingen hadde gjort ham voldsomt søvning.

De merkelige hendingene fortsatte i juni 1975. Jarmo Nykänen hørte underlige bankelyder om natten. Det hendte 3 ganger i løpet av en to-måneders tid. Imidlertid var der ingen ting å se disse gangene.

Tre landingsmerker

Tre landingsmerker ble funnet ved Reijo Kolehmainens hjem i februar 1979.

Klokken 0850 den 2. februar 1979 ble det oppdaget et 2.5 meter stort krater i snøen ca. 5 meter fra huset. Snøen hadde smeltet helt ned til jorden i midten av krateret. En merkelig rød væske, metalldele og en metallkopp ble funnet inne i krateret. Den røde væsken luktet som eddik.

Klokken 0800 kom politiet, som fotograferte området og tok noen prøver.

Sent på kvelden den 5. februar 1979 hørte familien Kolehmainen lyden av skudd. En politikonstabel fortalte senere at han hadde sett et underlig lysfenomen på samme tid.

Neste morgen ble et enda større krater funnet i snøen 10 meter fra huset. Lignende ting som forrige gang ble funnet. Senere kom politiet for å ta området i øyesyn på nytt. Politiet formodet at kanskje noen hadde kastet en hjemmelaget bombe inn i hagen til Kolehmainen, men familien erklærte at det ikke fantes noen grunn for at noen skulle finne på å kaste bomber på dem.

Om morgenen den 21. februar 1979 ble det funnet et tredje landingsmerke. Denne gangen var der tre hull i jorden. Rød væske og metallstykker ble nok en gang funnet i landingssporene, skjønt ingen metallkopp denne gang. Det var ikke noe snø på de elektriske ledningene ovenfor hullene, mens det var rikelig med snø på ledningene andre steder.

Familien Kolehmainen ønsket ingen publisitet, men nyhetene lekket ut til pressen fra bekjentskapskretsen. Ca. 10 artikler kom i pressen vedrørende begivenhetene.

Forsøk på å fotografere et UFO

Den 8. mars 1979 reiste Reijo Kolehmainen til Helsingfors og ba sin venn Jarmo Nykänen om å komme hjem til huset hans for å foreta observasjoner.

Om kvelden den 10. mars 1979 gikk Jarmo noen runder rundt huset. Plutselig så han et lysglimt i skogen, og han trodde at noen iakttok ham.

Like etter midnatt nærmet et klokke-formet mini-UFO seg huset. UFO-et hadde en diameter på en halv meter. Den øverste delen av UFO-et utstrålte et blått lys, og den nederste delen rødt lys.

Han trodde først at det var billys han så, men så forstod han at det var et UFO.

Jarmo hadde et fotografiapparat med seg, og han fikk tatt flere fotos av fenomenet. Men dessverre virket ikke blitzen.

Jarmo gikk nærmere bort til UFO-et og tente lommelykten sin mot det. Nå hevet UFO-et seg til en høyde av tre meter over bakken, og hele det snødekte området lyste rødt. Så forsvant UFO-et opp mot himmelen. Det ble dessverre ingen resultater av fotograferingen.

12 fotos av et mini-UFO

Noen få dager senere laget Jarmo Nykänen et kart over Kolehmainens hus med omgivelser. Han fant at de tre landingsmerkene dannet en trekant, og at ved å forlenge en av sidene på trekanten førte den til hytten.

Ved middagstid den 16. mars 1979 gikk han gjennom skogen til hytten. Han tok med seg kikkert, et kamera og noe mat, og kom frem til hytten etter ca. 1 time og 20 minutter. Der spiste han maten, og tok en runde rundt hytten.

Plutselig hørte Jarmo en summende lyd bak seg. Han snudde seg, og i en høyde av ca. 2 meter så han et klokkeformet mini-UFO, likt det han hadde sett ved Kolehmainens hjem. Han gikk i gang med å fotografere UFO-et. Det utstrålte et blått lys, og beveget seg forover idet det hevet og senket seg. Etter at han hadde tatt fem fotografier, begynte han å gå hen imot UFO-et, men da forsvant det.

Jarmo fortsatte med å utforske området. Etter ca. en halv time kom han ut på den islagte innsjøen. Nå hørte han en summende lyd fra stranden og så det samme UFO-et i buskene. Igjen gikk han nærmere UFO-et og tok flere fotos. Så klatret han opp på en skrent og prøvde å snike seg over til den motsatte siden. Men på veien snublet han, og kameraet gikk av og fikk med seg et bilde av trærne.

Nå rettet UFO-et en stråle av rødt lys mot Jarmos ansikt. Lyset var så sterkt at det blendet ham for en stund.

Jarmo skjulte seg bak et grantre og tok det siste bildet, det tolvte. Etter en stund fløy UFO-et litt lenger vekk fra Jarmo. Plutselig kom der et lysglimt på toppen av det. Rød røyk blåste ut av UFO-et, og et sylinderformet objekt steg rett opp mot himmelen. Metalldelene og noe rød væske lå igjen på stedet. Jarmo følte seg med ett umåtelig trett og søvning, og kastet bare et kort blikk på den røde flekken og tok til å gå hjemover.

Da han kom ut på veien (denne gangen tok han ikke den kortere veien gjennom skogen), møtte han Reijo Kolehmainen, som var på vei til bensinstasjonen. Reijo gjorde oppmerksom på at det var blod og to små hull på Jarmos neserygg. Hullene forsvant imidlertid senere.

Været var ganske bra. Solen skinte bak et tynt skydekke, og temperaturen var et par grader under frysepunktet. Jarmo fortalte historien til Reijo senere.

Tilleggsopplysning

Politiet har ikke kunnet forklare de underlige hendingene, og tror heller ikke at de unge karene ville ha diktet opp historien. Faktum er at politiet er like ivrige som forskerne etter å vite mere om hendingene.

Kameraet som Jarmo Nykänen brukte var Yaschica Junior, og filmen var Sakura fargefilm.

Dette er ett av de 12 fotos av mini-UFOet. Vi er noe i tvil om ektheten! (red).

HVIS DET ER ANDRE BEBODDE VERDENER... v/ V.J. Brøndegaard.

DEN AMERIKANSKE VITENSKAPSMANN HARLOW SHAPLEY OPPSTILTE FOR KNAPT TYVE ÅR SIDEN FØLGENDE FORSIKTIGE ANALYSE:

HVIS DET KRETSE PLANETER RUNDT HVER TUSENDE STJERNE I UNIVERSET OG HVERT TUSENDE PLANETSYSTEM HAR LIVSVENLIGE TEMPERATURER, AV HVILKE ATTER EN BLANDT TUSEN ER OMGITT AV EN ATMOSFÆRE, SOM HOS EN AV DISSE TUSEN PLANETER GAV FORUTSETNINGER FOR DEN SAMME KJEMISKE OG BIOLOGISKE EVOLUSJON, SOM HER PÅ JORDEN RESULTERTE I LIVETS BEGYNNELSE OG UTVIKLING - SÅ FINNES DET FOR HVER TUSENDE MILLIARDER STJERNER KUN EN ENESTE MED EN BEBODD PLANET. MEN I HELE UNIVERSET MÅ DET VÆRE IKKE MINDRE ENN HUNDREDE MILLIØNER PLANETER, SOM MER ELLER MINDRE LIKNER VÅR KLODE !

Mennesket kan altså neppe være et enestående fenomen i Kosmos, når dets livsbetingelser forekommer hundre millioner andre steder. Det betyr ikke at universet vrirler av liv - tvertimot. Dets dimensjoner er så gigantiske at de enkelte sivilisasjoner befinner seg ufattelig langt fra hverandre. Sett fra Shapleys analyse kan beregnes at den aller nærmeste Jord-lignende planet befinner seg 18 lysår borte. Et radiosignal fra Jorden er med 300.000 km/sek; underveis i 18 år før det når frem til dens evt. tekniske sivilisasjon - eller vice versa.

Hva ville det skje med vårt verdensbilde, vår kultur og religion, hvis vi en dag fikk bevis for, at vi ikke er alene i Kosmos, når vi kunne få direkte kontakt med en eller flere andre sivilisasjoner, sammenligne vårt miljø og vår viten med deres ?

Den amerikanske astronom Frank Drake nøler ikke med svaret: "Det ville være den største oppdagelse i menneskehetens historie!" Og den tyske astrofysiker Sebastian v. Hoerner: "Et vellykket kontaktforsøk ville være det største skritt i menneskeslektens evolusjon siden utviklingen av språket."

Men langt fra alle deltar i vitenskapens begeistring. Millioner av mennesker imøteser med bange anelser den dag vi mottar det første radio-budskap fra rommet. Det er den mer eller mindre bevisste angst for det ukjente, forsterket av science fictions om en alt-ødeleggende invasjon fra Mars eller Venus, de mystiske øyenvitneberetningene om "flygende tallerkener" osv. Men kanskje er vi mest redd for å bli detronisert som "skapningens herrer"...

Det kan ikke herske tvil om, at kontakten med en annen verdens sivilisasjon ville endre vårt verdensbilde like meget som da Kopernikus satte solen i sentrum. Vi vet nå, at heller ikke solen er et universets midtpunkt, men kun én blandt milliarder andre soler i Melkeveien. Og Melkeveien er etter kun én galakse blandt hundrer av millioner andre stjernesystemer. Vi kan unnlate å beskjeftige oss med dette ufattelige verdensbilde... men ikke ignorere et budskap fra rommet.

Vitenskapen har alltid vegret seg mot å godta Bibelens beretning om alltings tilblivelse ved en guddommelig skapelsesakt. Og fikk vi beviset for, at det eksisterer utenomjordiske intelligensvesener, stod også den kristne frelseslære på spill. Den tradisjonelle teologi måtte da stille en rekke helt prinsipielle spørsmål: - har Gud med sin sønn frelst også andre planeters beboere? Ble disse skapt av den Gud vi kjenner? Åpenbarte han seg også for dem? Ville Jesus Kristus i det minste få konkurrenter når vi erfarte, at det opptrådte gudssønner i andre verdener? Det kunne også vise seg, at Jesus er ukjent i hele det øvrige Kosmos.

Ja, det ville sikkert resultere i et enormt sjokk å lære andre kloders mennesker eller menneskelignende vesener å kjenne - utvilsomt innlede en ny tidsalder som etter Kolumbus' oppdagelse av Amerika. Også den gang lød det helt utrolig, at det fantes mennesker, som aldri hadde hørt om Jesus - mennesker så langt borte hinsides havet, at det faktisk svarte til en annen stjerne.

Etter Amerikas oppdagelse mente noen teologer at disse nakne mennesker ikke kunne være belastet med arvesynden, for de ante jo intet om syndefallet - ergo hadde de heller ikke behov for en frelser.

Det ville gi omtrent den samme problemstilling, hvis vi erfarer at det lever denkende vesener på andre planeter. Teologene regner på forhånd med den mulighet, at også disse "mennesker" kjenner en gud. Innvender man at det kanskje ikke er de kristnes gud, svares: der finnes kun én sann Gud fra evighet og til evighet... uansett at mange millioner mennesker her på Jorden ennå ikke har anerkjent ham. De folkeslag som lever utenfor den kristne kulturskrets, står også under Guds varetekt. Og denne allestedsnærværende Gud kan ikke holde seg nøytral til andre vesener i Kosmos. Guds veier er uransakelige og hans rike har mange boliger (Johannes 14,2) Jesus må være frelseren for alle høyutviklede livsformer, i hvert fall i den forstand at han er kriteriet for tilhørsforholdet til Guds rike.

"Tror du det finnes frosker på andre planeter?"
(-The New Yorker)

Men vårt indre religiøse verdensbilde, forestillingen om at vi alle er Guds barn, ville bli hardt belastet. Allerede nå har vi vanskelig for å fatte dette tilhørsforhold mellom Gud og menneskehetens milliarder på et støvbygg mellom stjernene. Og hvor meget vanskeligere blir det ikke da, etter vissheten om at det finnes et astronomisk antall Guds barn i hele universet. Men erkjennelsen av at Homo sapiens ikke er noe unikt, kun et lite ledd i Guds enorme skaperverk, kunne også berike det kristne menneskebilde.

I følge evangeliene sendte Gud sin eneste sønn til sine eneste skapninger - menneskene. Finnes det utallige milliarder andre tenkende og følende skapninger ute i rommet, må læren om den ene åpenbaring og frelsen da ikke revideres? Teologene svarer benektende. Frelseslæren har alltid hatt den stiltiende forutsetning at den begrenser seg til Jorden. Jesus var en Guds åpenbaring alene bestemt til å frelse Jordens beboere. Det er mulig at man i andre sivilisasjoner ikke kjenner problemet synd og frelse, eller at Gud d e r løste problemene på en annen måte.

For de kristne er Jesus både Guds sønn og et menneske. Han ble kjøtt og tok bolig iblandt oss, fødtes i en romersk provins, på et avsides og lite prominent sted. Før vi kontakt med andre sivilisasjoner og erfarer at Gud d e r grep inn på et annet og kanskje høyere plan, sprenges hele det system vi er knyttet til...

Det betyr ikke nødvendigvis at vårt system må kasseres. Den nye erkjennelse kan også føre til at vi innser, at vårt system, så langt, var for snevert... men ikke uakseptabelt. Naturvitenskapens historie er en lang kjede av feiltagelser og villfarelser. Nye teorier veltet de gamle. Men man fant stadig flere brikker som passet inn i den mosaikk som engang vil vise den store virkelighet. Også kristentroen er en vandring mot erkjennelsen av sannheten.

Og helt til slutt: Bibelen benekter ikke eksistensen av andre beboede verdener. Første Mosebok og Jobs Bok omtaler "gudesønner" som kom fra himmelen og giftet seg med menneskedøtre: "I hine dager, men også senere hen i tiden, levde kjempene på Jorden". Og hva profeten Ezekiel fikk øye på, må ha vært et landet og startende bemannet romskip...

Farmand nr. 28/79 /FWK.

NYTT SPESIALHEFTE FRA NUFOC.

"UFO UPDATE", 26 sider, heftet med stiv rygg kr. 17.- inkl. porto.

Heftet som er et opptrykk fra magasinet: OMNI inneholder følgende artikler (engelsk tekst):

Intervju med Jacques Vallée
 Harry Lebelson: Global Disclosures
 Art Gatti: Saucer-eyed Spies
 Allan Hendry: Trance Figures
 James Oberg True UFOs
 James Oberg: Tunguska
 Harry Lebelson: Alien Metals
 Robert A. Wilson: Alternatives
 Harry Lebelson: Death on the Range

Alle artiklene er meget interessante, og flere av dem er dessuten meget kritiske, men seriøse. Heftet egner seg meget godt til å låne eller gi bort til UFO-skeptikere. Det viser et spektrum av hva som har blitt debattert innen UFOLOGIEN 1979.

Heftet kan bestilles hos: Norsk UFO Center/Globalseksjonen, Gunnar Bertelsen/Postboks 1, CCB/ 5363 Ågotnes. Beløpet pr. hefte kr. 17.- sendes pr. postgiro 5 86 53 08.

EL DORADO, KASN. - TIMES, 26. desember 1978

I ITALIA HETER UFO "OVNI"

I løpet av de siste par uker har det vært mange "oggetto volante non identificato" (UFOs) i Italia. Med hull i midten, som en smultring. Der har vært dusinvis observasjoner, av såvel politifolk som soldater i tjeneste, og formodentlig så edrue som dommere.

"Oggettoer" er også blitt fotografert og filmet med telelinse av en bankfunksjonær. Det var i Palermo, hvor noen innbyggere observerte en lang og bred lysstripe på nattehimmelen. Et bilde som ble tatt viser en lysende skive med et hull i midten.

I Roma ringte mange mennesker til politiets hovedkvarter og rapporterte om "en enorm stråle av grønt lys", som entusiaster med en gang mente måtte være et uidentifisert "oggetto volante".

Noen har fremført den grove hypotesen at dette bare er en raffinert form for reklame for en ny pizzeria- kjede.

Vi foretrekker å tro at disse OVNI-manøvrene i Italia er en forklaring på at det for tiden er mangel på UFO-observasjoner her hjemme.

OSHAWA TIMES - ONTARIO, CANADA, 8. januar 1979

FOTO VISER TO UFOs.

Studenten Paul Chorney, 18 år, ved Durham College, hans bror Mark, 15 år, og Alan Giles, 15 år, alle fra Ritson Road South, var på vei hjem fra et selskap ca. kl. 0500 søndag morgen, da de observerte et objekt på himmelen mens de gikk langs Lakeview Drive.

"Vi tenkte først at det bare var et eller annet rart noe", sa Paul Chorney. "Men vi gikk da ut på en pynt på stranden for å se litt nærmere på det, og innså da at det var et UFO."

Chorney sa at objektet var større enn en stjerne, med en ring av hvitt lys rundt det. Det var ikke tale om at det kunne være en stjerne, eller et fly eller et helikopter, det var en flat skive med tre seksjoner.

"Det var praktisk talt det eneste lyset på himmelen bortsett fra stjernene", sa han. "Det var absolutt et UFO".

Chorney sa at objektet svevet omkring 2000 fot over bakken. "Det kom mot oss i ganske stor fart. Vi trodde det skulle komme ned og ta oss eller noe sånt."

De observerte objektet like til morgengry, og Mark tok to bilder av det. På bildet er det to hvite objekter som svever over vannet. Chorney sa han var overrasket over å se objekt nr. to på bildet, da han bare hadde sett ett i løpet av natten.

"Vi helt lamslått", sa han. "Det var helt uvirkelig, det merkeligste vi har opplevet i vår liv."

WREXHAM LEADER - NORTH WALES, ENGLAND, den 5. januar 1979.

PREST OBSERVERER UFO

Nyttårsaften fikk millioner TV-seere under nyhetssendingen se det som ble betegnet som det første radar-bekreftede UFO som noensinne er tatt opp på film.

Men noen timer før nyhetssendingen, mente noen mennesker i Wrexham at de så et UFO. Blant dem var presten i St. John's kirke, Terry Henderson, og han svigerfar, Bill Finbow fra Canterbury, som var der på ferie.

Bill Finbow fortalte:

"Vi var nettopp kommet ut fra aften-gudstjenesten i St. Mark's i The Queen's Park Estate ca kl. 1900, da jeg så denne lysende tingesten som fór over himmelen.

Det lignet på et innenbys tog i formen, og lengden var omtrent som et fem-seks vogners togsett. Det hadde et meget klart, sølvaktig lys."

Finbow, som er skolelærer, ropte på svigersønnen Henderson, som holdt på å skrape is av frontruten på bilen sin.

"Vi studerte det begge to, og det så ut som om det fløy på en bestemt kurs, og ikke som en fallende stjerne. Det forsvant bak noen hus, så jeg løp opp i gaten og fikk se det igjen i åpningen mellom to hus, før det forsvant for godt."

Henderson sa: "Det virket helt utrolig, og lignet hverken på en komēt eller en meteoritt. Det var så nært at man kunne se detaljer som f.eks. vinduene."

Finbow sa at to kvinner som hadde vært i kirken også hadde sett det, likeså et par som nettopp hadde parkert bilen sin.

Omtrent på samme tid spaserte John Maelor Davies, 44 Bryn Yorkin, nedover mot High Street i landsbyen sammen med sin søster Mary og hennes 11 år gamle sønn Mark.

"Plutselig så vi en stor lysende ball over Cheshire. Det var sylindereformet i fronten, som en sigar, og hadde en stor glitrende hale på omtrent 100 meters lengde.

Det gikk fra venstre mot høyre over Cheshire-grensen da vi så den. Der var ingen lyd, og det må ha vært meget høyt oppe."

IIIIII

HAVARERTE UFO - FARTØYER OG "SMÅ MENN" 4. del v/Gray Barker.

Forts. fra nr. 1/80. Oversetter: Per Ottesen.

Som nevnt i forrige nummer fikk Stringfield mange skarpe reaksjoner på sitt utspill om disse UFO-havari-ryktene. Jerome Clark, skriver i UFO Report i november -78 at hans følelser var meget blandet etter Stringfields utspill. Hovedargumentet mot Stringfield var selvfølgelig at han ikke kunne legge fram bevis eller oppgi noen navn på kildene sine. Han sier blant annet at han kan ikke se noen verdi i at ett bestemt "sett" av rykter blir utvalgt og gjenopplivet nå så lenge etter at ufologene hadde sluttet å bry seg om dem. Clark beskriver Stringfield som "en av de høyest verdsatte av alle innen ufologien", og fortsetter med å si at "det var som om denne veteranen innen UFO-forskningen plutselig hadde kortsluttet sin egen troverdighet på viktige områder".

Gray Barker leste disse kommentarene fra Clark, og bestemte seg for å ringe til Stringfield og få litt mer orientering om dette fra ham. Jeg skal her gjengi deler av denne samtalen:

Samtalen åpner med en del innledningsfraser, og Barker henviser til Clarks kommentarer og ber om kommentar til disse. Stringfield mener at Clark har misforstått det hele. For det første hadde han ikke kommentert det endelige produktet som ble presentert for symposiet, men et foreløbig utkast som det var gjort til dels store forandringer i. Dessuten sier han, ble dette dokumentet bare lagt fram som et arbeidsdokument for etterforskerne slik at disse skulle ha noe å gå ut fra, eller for å bruke Stringfields egne ord: "For å gi dem en basis som de kunne bruke for å trekke fra og legge til egne erfaringer". Dette var nemlig aldri blitt gjort før. Altså var det hele et nødvendig arbeid for å samle ryktene og legge dem til rette for forskning. At det ble oppstyr av dette, forundret ikke Stringfield det minste, for som han sier: "dette hadde han ventet"... og så fortsetter han...."men jeg kjenner mine kilder selv om jeg ikke kan oppgi navnene. Det er dette Jerry (Clark) kritiserer meg for, for som du vet er det slik at så lenge du ikke kan oppgi disse navnene har du i realiteten ikke sagt noe som helst... men som Clark også vet, så er anonymitet brukt av de fleste etterforskere for å beskytte deres kilder, særlig når det gjelder kilder med tilknytning til det militære."

LEKKASJE AV STRENGT HEMMELIGE INFORMASJONER.

Gray: "Jeg mener at hvis det er noe i dette i det hele tatt, så må det dreie seg om noe meget strengt hemmeligholdt...?"

Len (Stringfield): "Visst er det så. Det representerer de endelige bevis på at UFOene virkelig eksisterer".

Gray: Men hvis det er tilfelle, så har jo disse bevisene motstått faren for lekkasje i 30 år. Det må ha vært en adskillig bedre hemmelighet enn de fleste andre begrensede informasjoner?

Len: Det stemmer. Men det forekommer lekkasje. Og disse kildene har altså jeg sikret meg. Mine kilder er i forskjellige sikkerhets kategorier (har tilgang til mer eller mindre graderte opplysninger), noen av dem er fortsatt tilknyttet det militære eller andre former for etterretning.

Len, forts: Jeg har stor tiltro til de opplysninger de har skaffet meg. Alle disse informasjonene, gitt meg fra høyst forskjellig hold, synes nemlig å passe sammen. Dette er også tilfelle med tegningene jeg har som ikke ble offentliggjort i MUFON-symposiet.

Gray: Kan du offentliggjøre disse tegningene nå?

Len : De vil bli offentliggjort i det reviderte dokumentet når jeg fremlegger det. Dette gjelder tegninger av én hånd og ètt hode. Igjen har vi det samme, tegningene er gitt av forskjellige kilder, og likevel passer de sammen i mønsteret. Jeg vil gå så langt at jeg vil si følgende: 'Så sant som jeg sitter her nå, er jeg overbevist om at de har dem (bevisene), selv om jeg selvfølgelig ikke er i en slik posisjon at jeg kan bevise det, noe jeg også skriver i dette dokumentet. Jeg er klar over at det er lett å stemple dette som basert på bare rykter, da jeg ikke kan oppgi navn på mine kilder.

Gray: Er det noe i disse opplysninger som kan tyde på at disse hendelser skjedde forholdsvis nær hverandre?

Len : Det varierer en del Gray.

Gray: Jeg mener med hensyn til antall år...

Len : Disse hendelsene går tilbake til 1948... Og framover til faktisk inn i 1970-årene, og til ferskere en slik sak er, desto vanskeligere er det å få tak i detaljer om den. Dette er vel naturlig i og med at nesten alle mulige kilder er folk som fortsatt er ansatt i det militære, mens det, når det gjelder de eldre sakene, dreier seg om mennesker som har fratrådt sine stillinger og dermed står noe friere. Men heller ikke her får jeg vite noe uten å garantere at navnene skal hemmeligholdes.

Beskrivelse av "legemer"

Gray: Kjenner du til om vi har lært noen ny teknologi ved å undersøke disse fartøyene? Det synes for meg at så må være tilfelle siden vi har drevet med disse undersøkelsene siden 1948. Jeg mener at vi skulle ha sett eventuelle resultater i vår teknologi, kanskje i utvikling av nye våpen, og at det til og med skulle kunne ha gitt enda mer synbare resultater.

Len : Jeg tror virkelig noe av dette har vist seg, ikke minst i vårt romfarts-program. Men jeg har også fått høre at vitenskapsmenn og ingeniører har mislykkes i å rekonstruere en del av det utstyret de har undersøkt.

Gray: Påstår du at det ligger over deres fatteevne?

Len : Det kan jeg ikke si helt sikkert, for jeg har meget begrensede opplysninger her. Det jeg vet mest om er faktisk legemene til de forulykkede. En av mine kilder er medisiner, og han vet hva han snakker om. For å bevare hans anonymitet kan jeg ikke en gang opplyse hvilket sykehus han arbeider på. Hans opplysninger om disse kroppene går i mot det vi har hørt fra andre kilder.

Gray: Er de vesener som er i disse fartøyene menneskelignende?

Len : Jeg vil heller karakterisere dem som humanoider, men til og med den beskrivelsen kan vise seg å være feil når vi ser bort fra det rent ytre med hode, kropp, armer og ben.

Artikkelen blir avsluttet i neste nummer.

K O M "D E" D E R F R A ?

Den 19. september 1961 kjørte den 38 årige postembetsmann Barney Hill og hans 40 årige hustru Betty, som var sosialrådgiver, fra den canadiske grensen over US-Highway 3 gjennom White Mountains i retning av Portsmouth, da de plutselig hadde besluttet seg til å ta en fridag. Da værvarslingen hadde meldt om vind opp til orkans styrke, kjørte de om natten for å komme hjem tidsnok. I Colebrook i det nordlige New Hampshire tok de pause og fortsatte kjøringen til nærmere kl. 22,00. Med den farten de holdt, skulle de normalt være hjemme om morgnen henimot klokken 02,30.

Syd for Lancaster, New Hampshire, ble de oppmerksom på en klar lyssende stjerne på himmelen. I hvert fall trodde de at det var en stjerne. På motorveien var det nesten ingen trafikk, og det var så klart måneskinn, at de kunne ha kjørt uten lyktene tent. Da den formodede stjerne plutselig skiftet kurs og fløy forbi månen, trodde de at det var en satellitt. Nysjerrig fulgte Betty Hill den med kikkert gjennom bilruten. Den ble større, og syntes å følge dem.

Barney stoppet bilen for å ta gjenstanden i nærmere øyensyn. Senere sa Betty at de aldri hadde sett noe lignende. Den var rund og hadde alle mulige blinkende lys. Barney, som plutselig følte seg uvel av det han så, løp tilbake til bilen. Samtidig ropte han til sin kone:

"De forfølger oss".

De hoppet inn i bilen, og Barney kjørte derfra alt hva motoren kunne prestere. Uavbrudt og opphisset ba han Betty om hele tiden holde øye med gjenstanden.

"De må være like over oss", skrek han.

Plutselig fikk de begge øye på gjenstanden. Den svedde oppe på himmelen over highway'en og var kjempestor. Betty kunne se to vindusrekker over hinannen og på begge sider et rødt lys. Nå stoppet Barney Hill bilen og sprang ut. Betty ble sittende, men Barney løp henimot gjenstanden og betraktet gjennom kikkerten hvordan den forberedte seg til landing. I mellomtiden ropte Betty engstelig at han måtte komme tilbake, men Barney ble stående som forstenet og så hvordan det langsomt ble skjøvet en slags trappe ut fra maskinen. Omsider tok han seg sammen, løp tilbake til bilen og startet denne. I dette øyeblikk hørte de begge to en merkelig elektrisk summing som fikk vognen til å vibrere. De følte en prikking over hele kroppen og ble svimmel. Fra dette øyeblikk kunne Betty og Barney Hill ikke huske mere. Med en ny summetone - annerledes enn første gang - kom hukommelsen ikke tilbake. De kjørte langs veien og alt forekom dem påfallende rolig. På veiskiltet stod: 25 km. til Concord. De grunnet aldri noen gang på hvordan de var kommet fra Ashland, hvor de var blitt avbrudt under deres kjøring, og hen til veiskiltet som førte til Concord, men da de alvorlig prøvde å finne ut av det, ble de klar over at det var noe som bestemt ikke passet. De kunne simpelthen ikke huske hva som var skjedd innenfor to og en halv time. Det var som hvisket ut av deres bevissthet.

Hva var hendt innenfor de to og en halv timene ?

Betty husket ennå tydelig at det plutselig dukket opp et ukjent flygende objekt. Videre drømte hun om at en gruppe ensartet kledte menn sperret veien. Denne drøm gjentok seg hele tiden, men i våken tilstand kunne Betty ikke huske noe om denne begivenhet. Hun henvendte seg tilslutt til NJCAP.

Da Barney i januar 1964 fikk magesår, besluttet de seg begge til å følge NJCAP-embedsmannen Walter Webbs råd og oppsøke den berømte Boston-psykiater, Dr. Benjamin Simon, for en undersøkelse. Dr. Simon besluttet seg til å foreta en hypnosebehandling for - ved å trenge ned i underbevisstheten - å få oppklart, hva som skjedd i de manglende to og en halv time. Han hypnotiserte Barney og Betty Hill hver for seg og forårsaket en blokering av hukommelsen hos dem begge ved den hypnotiske suggesjonen. Derved var de ikke i stand til gjensidig å utveksle noensomhelst informasjoner vedrørende deres opplevelse, eller avtale med hinannen, hva de på forhånd ville si. Under hypnosen opplevde de nå begge et bisart tilfelle, nemlig hva som var hendt i de 2 1/2 timer hvor deres erindring var utslettet.

Under hypnosen, som ble opptatt på bånd hørtes følgende: De hadde forlatt highway'en og kjørte langs en smal vei hvor de var blitt stoppet av menn som var ca. 1,50 meter høye. De virket groteske og annerledes, men hvorfor kunne Betty ikke forklare. De hadde inntil da ikke vært engstelige. Men da bilen ikke ville starte, og tre av mennene åpnet bildøren på hennes side, ble hun grepet av panikk.

"En av dem la hånden over mine øyne. Jeg liksom mistet bevisstheten, og jeg hadde en følelse som om jeg falt i søvn, skjønt jeg strittet imot. Med min siste viljekraft bekjempet jeg denne tilstand og så, at mennene stod i en ring rundt oss", fortalte Betty Hill. Mens de halvt bar, Barney inn i fartøyet og førte Betty avsted, skrek hun: "Våk opp, Barney!"

En av de fremmede ved hennes side spurte på et gebrokkent engelsk: "Heter han Barney?"

Betty svarte ham skarpt: "Det raker Dem ikke".

Uavhengig av hinannen fortalte ekteparet Hill overensstemmende, at mennene bar uniformer.

Ifølge Barneys beskrivelse var anføreren iført en skinnende svart frakke og hen over den venstre skulder hadde han et skjerf hengende og en kappe som minnet om en flåtekapteins. Betty var især fascinert av de nesten svarte øynene, hvis uttrykk hun var redd for. Det forekom som om de ikke hadde noen ører, og deres hud virket grålig. Betty mente at de var menneskelige eller menneskelignende vesener. Om bord på det ukjente fartøyet ble Betty og Barney skilt. Betty ble i det første rommet, mens Barney ble ført inn i det neste. Det første rommet så ut som "et stykke lagkake med avskåret topp og alle veggene glinset i hvitligblått lys", kunne Betty fortelle.

Anføreren og en annen mann, som viste seg å være lege, førte Betty bort til en hvit stol som hun måtte sette seg på. Det fulgte nå en grundig undersøkelse av hennes øyne, hals, nese, ører og tenner. Deretter måtte hun legge seg på et undersøkelsesbord. Inntil da, hadde alle undersøkelser vært smertefri. Til slutt kom legen med et langt nåleaktig instrument som han ville føre inn i hennes navle, for at han kunne foreta en svangerskapsundersøkelse, som han forklarte det for Betty. Hun forsøkte forgjeves å avholde ham fra det, og gråt av smerte da han førte nålen inn.

Forbauset så mennene på hinannen, og anføreren la hurtig hånden over hennes øyner, og straks ble smertene mindre. Betty Hill fortalte, at hun ut fra dette mente, at man ikke med forsett ville gjøre henne ondt. Med denne test var Bettys undersøkelse slutt, og man sa til henne at hun nå bare måtte vente på Barney.

Da legen gikk inn til ham i det tilstøtende rom, underholdt Betty seg med anføreren og sa til ham: "Når jeg kommer hjem og forteller hva som er hendt meg, er det ingen som vil tro det hvis jeg ikke har med meg ett eller annet bevis".

Anføreren spurte nå Betty, hva hun da gjerne ville ha. Hun så seg rundt og oppdaget da en bok med utelukkende symboler og spurte om hun kunne få den. Leende sa han ja.

I dette øyeblikk kom legen ut fra det tilstøtende rom med Barneys tannprotese i hånden. Han gikk hen til Betty, åpnet hennes munn og forsøkte - uten resultat - å ta hennes tenner ut, for Betty hadde ennå sine egne tenner. Forbløffelse hos de fremmede! Betty fortalte da at mennesket av forskjellige årsaker før eller senere ville miste sine tenner, især når man ble eldre. Med hensyn til begrepet alder, visste ikke de fremmede hva de skulle stille op, og de forstod ikke Bettys forklaring.

Men nå ville Betty for sitt vedkommende vite hvorfra de fremmede var kommet med sitt romskip. På hennes spørsmål, viste anføreren henne et tredimensjonelt stjernekart som på en eller annen måte var en del av veggen, som kunne åpne seg. Han forklarte henne at de kraftige opptrukne linjer, som førte fra det ene punkt til det annet, betød faste handelsruter, de tynne derimot leilighetsvise reisemål, og de stiplete, ekspedisjonsruter. Desverre var stjernene på kartet ikke forsynt med navn, og det var derfor for Betty ikke annet enn "et blikk ut av vinduet".

Anføreren sa til Betty, at hun også kunne finne vår sol på dette kartet, men hun visste ikke hvor hun skulle lete. I alt var det tolv lyssende stjerner på denne fremstilling av himmelen, svevende kuler som strålte. Svaret på spørsmålet om deres opprinnelse kunne anføreren ikke besvare. I mellomtiden kom Barney tilbake.

"Jeg var ubeskrivelig lykkelig fordi vi kunne gå, men så hørte jeg at besetningsmedlemmene argumenterte med hinannen".

Anføreren kom tilbake, gikk hen til Betty og tok igjen boken fra henne idet han sa: "Det er blitt besluttet at dere skal glemme alt".

Betty gråt av ergrelse og svarte:

"Det kan jeg slett ikke glemme. Men De har stillt meg så mange spørsmål som jeg ikke kunne besvare, så hvorfor kommer De ikke igjen?

Jeg kunne arrangere en sammenkomst med kompetente folk som ville være i stand til åpent å besvare Deres spørsmål".

Men den fremmede svarte at avgjørelsen ikke lå hos ham, og at de videre alltid var i stand til å få fatt i de folk som de skulle bruke.

Deretter ble ekteparet Hill - uten at de fremmede hadde sagt et ord til dem - fulgt hen til deres bil, og romskipet forsvant like så hurtig som det var dukket opp.

Dr. Simon kom etter en omhyggelig analyse av denne hendelsen til det resultat, at ekteparet Hill skildret møtet slik som de trodde å ha opplevet det. Avgjørende for det positive sluttresultat var ikke minst hypnoseprotokollen, fra hvilken det videre blir gjegitt korte utdrag, for at man kan få en bedre forståelse av situasjonen.

Dr. Simon: Nå vil Dr. Hynnek ~~snakke~~ med Dem, og De skal svare på hans spørsmål.

Barney : Jeg er gått ut av bilen og løper ned langs veien og inn i underskogen. Der er et orangerfarget lys. Det er et eller annet der. Bare jeg hadde hatt min revolver her...

Professor

Hynnek : Barney. De husker alt helt tydelig. De forteller meg nå alt som er skjedd. De hører tydelig den fløyende lyden. Beskriv denne lyden nøyaktig for meg.

Barney : Betty, se der over! Den er der over, Betty! Åh Gud, åh Gud. Dette er vanvittig. Jeg løper over broen. Åh Gud, åh Gud. (Barney puster meget tungt) Jeg kan ikke tro det. Der er menn på veien. Nei, jeg tror det ikke. Nei! Jeg vil ikke være med mere. Nei! Dette er umulig!

Dr. Simon: Fortsett, Barney. De husker alt helt klart.

Barney : Vi går opp langs rampen. Jeg vil gjerne slå, men jeg kan (igjen opp-ikke. Jeg kan ikke lenger beherske meg. Jeg må slå til. hisset og Mine føtter svikter. Jeg befinner meg i en gang. Jeg vil fortvilet) ikke der inn. Jeg vet ikke hvor Betty er. Det har ikke skjedd meg noe. Jeg slår ikke omkring meg, men hvis de gjør meg noe, så slår jeg til. Jeg føler ingenting. Mine fingrer er følelsesløse, mine ben likeså. Jeg ligger på bordet.

Dr. Simon: Det er bra. De kan slutte her. De ligger på bordet, De er rolig, avspenst, og De slapper av nå, inntil jeg sier: Lytter De Barney? De hører ikke fra nå av, hva jeg sier. Betty, hva er det i veien?

Betty : Vi kjører - plutselig dreier Barney med hvinende bremses skarpt til venstre. Hvorfor vet jeg ikke. Vi kjører sikkert vill. Vi kjører rundt hjørnet. -Pause - Barney forsøker igjen og igjen å starte, men det lykkes ikke. Nå kommer de bort imot oss mellom trærne. Det er et eller annet i veien med den første mannen som kommer oss i møte. Jeg blir redd. Jeg må ut av bilen - løpe vekk og gjemme meg. Jeg vil åpne bildøren, løpe vekk og gjemme meg i skogen.

Professor

Hynnek : Har De noensinne sett noe som hadde den minste likhet med dette?

Betty : Nei.

Prof.

Hynnek : Skinte månen på det? Så De månen på samme tid?

Betty : Det er alt sammen badet i klart månelys, ikke helt så lyst som dagen, men jeg kan se. Det befinner seg på jorden og har en slags ring omkring kanten.

Prof.

Hynnek : Står det på ben eller ligger det direkte på jorden?

Betty : Kanten er hevet noe over jorden, og derfra er det en rampe.

Hynnek : Hvor står den, Betty? Sammenlign den - hva størrelsen angår - med noe De kjenner, Betty?

Betty : Jeg forsøker å finne det ut!

Hynnek : Hvordan med en jernbanevogn? Er det større eller mindre enn en jernbanevogn?

- Betty : Jeg kan ikke forestille meg størrelsen av en jernbanevogn. Det er omtrent så langt som fra hushjørnet og bort forbi garasjen.
- Hynek : Hva tenkte De, da De kom nærmere?
- Betty : Pokker ta det - ikke annet enn: Se å kom deg vekk.
- Hynek : Og hvorfor kan De ikke komme vekk?
- Betty : Jeg kan ikke. Denne mannen ved siden av meg! Jeg kan kun si: Barney, våkn opp! Han spør meg om min mann heter Barney. Jeg svarer ham ikke. Det vedkommer ham ikke. Jeg vil ikke gå videre! Jeg går ikke inn der. Jeg vil ikke! Han sier til meg at jeg skal gå i forveien, de vil kun foreta et par enkle tests, og så snart de er ferdig med det, kan jeg gå tilbake til bilen.
- Hynek : Har de sagt noe om, hvor de kommer fra?
- Betty : Nei.

De mest forskjellige teorier ble oppstilt for å forklare Hill-hendelsen. F.eks. kunne man påstå, at bortførelsen var en sterk emosjonell reaksjon, en ren imaginær opplevelse, som ble utløst på grunn av angst ved å se et UFO dukke opp. Det er imidlertid en påfallende kjensgjerning, som angikk både Bettys og Barneys undersøkelser, som kunne ligne en fruktbarhetstest: Barney hadde fått anbragt et apparat på underlivet, mens Betty hadde den smertefulle opplevelse, da hun fikk en nål inn ført gjennom navlen.

Betty og Barney var høyt ansette borgere i deres hjemby og førte et meget selskabelig liv, hvor det kun manglet ett - nemlig barn! Kunne det kanskje være årsaken hos dem begge, muligens den utløsende faktor for psykologiske beveggrunner - at det kunne være en innbildt opplevelse.

Naturligvis finnes det mange som blindt tror at alt sammen nøyaktig har funnet sted, slik som Hills har skildret det under hypnosen. Man fastholder, at man under hypnosen ikke sier noe annet enn sannheten. Og selv om praktisk tatt enhver, som beskjef tiger seg med dette tilfelle, var enige om at det så godt som utelukkert var tale om bedrageri, så er hypnose beklageligvis heller ikke noe avgjørende bevis. For selv under hypnose kunne Betty og Barney Hill kun si de de selv holdt for sannhet. Men hva man enn sier, så er det en omstendighet som er overraskende, nemlig det tredimensjonale stjernekart som Betty Hill omtalte. For hennes beskrivelse lyder påfallende, som om det dreier seg om holografi (Laserfotografi, en fremgangsmåte, hvor man avfotograferer belyste gjenstander ved å rekonstruere lysbølgeområdet. På Jorden er denne fremgangsmåte imidlertid ennå på forsøksstadiet). En modell av dette stjernekart ble rekonstruert etter et vanskelig arbeide av den kvinnelige astronom Marjorie Fish. (Videre må det nevnes at mennesket under hypnose igjen kan huske de minste enkeltheter fra ellers glemte opplevelser). Stjernehimelen, som vi kjenner den, kunne man dog ikke identifisere. Marjorie Fish overgav derpå modellen til Dr. Mitchell fra Ohio State University, som underkastet den langvarige computerstudier, og til slutt kom man til en forbløffende løsning: Betty Hills kart anskueliggjør et utsnitt av vårt Univers, som det blir sett ut fra CETA RETICULI I-stjernen, som ligger i en avstand av 36 lysår fra oss !!

Møte med humanoider... (fra side 12).

Det bør tillegges at vaktmannen tapte frykten i samme øyeblikk han ble berørt i nakken. Etter ytterlige intervjuer, oppgav han at deres drakt var av en mørk fargenyanse, og at de var bredskuldret slik at den som stod i døren, dekket hele døråpningen.

I nærheten av Barkhards hus svevde et diskoslignende UFO. Hva den selvlysende UFO gjorde der kan vi, likesom Barkhard, bare gjette oss til. Noen dager tidligere hadde telefonen ofte ringt i hans hjem, men da han tok den var det aldri noen som svarte. Iblandt fortsatte den å ringe etter han hadde løftet røret. De følgende måneder økte telefonregningene uten noen påviselige årsaker.

Obiseja nr. 7/1977/UFO.Information 2/80 / FWK.

Vi minner om at tidsskriftet UFO Information, er blitt 10 år, og i den anledning gir de ut et JUBILEUMSNUMMER hvis innhold omfatter de mest interessante UFO-hendelsene i Sverige i de siste 10 årene.

Prisen for denne unike publikasjonen er kroner 35.- svenske, som lettest kan sendes over postgiro: 8 43 25 - 0 / UFO - Information, Box 16/ S - 596 00 Skänninge/ Sverige.

Spesialhefte om hendelsene ved Silsetvatnet.

En mer utførlig omtale av de mystiske ishull, med 5 tekstsider, pluss 3 siders politirapport om undersøkelsen, og 2 helsider med fotos. Heftet kan bestilles for en medlemspris av kr. 10.- Ikke medlemmer kr. 15.- Bestillingsadresse:

Norsk UFO Center/Postboks 2119/7001 Trondheim,
Postgironr: 34 69 57. Beløpet inkluderer porto.

Vennligst merk talongen: Silsetvatnet.

Redigering: K. Stenødegård. Fotograf: Heina Schjølberg.

Grunnen for trykkingen av dette spesialheftet er, at Rapportnytt nødvendig vil fylle sidene med så inngående omtale og analyse av slike spesielle hendelser. Det ville i stor grad stjele plassen fra mere interessante utenlandske hendelser.

Red.